

Eva von Hofsten med en tjej ur publiken i föreställningen Shakespeares hjärtslag. FOTO: MARTIN SKOOG
3 TEATER

”Shakespeares hjärtslag”

Folkteatern Gävleborg

Regissör: **Kelly Hunter**

Medverkande: **Hanna Edh, Eva von Hofsten, Arabella Lyons, Francoise Fournier**

Pedagog/skådespelare: **Mia Rydell**

Scenograf: **Petra Hjortsberg**

Kompositör: **Tom Chapman**

Musiker/tekniker: **Andreas Östlund**

”Shakespeares hjärtslag” ingår i projektet Scen:se och är gjord specifikt för barn och unga med diagnoser inom autismspektrumet utifrån deras behov och förutsättningar. På lördag spelas en offentlig föreställning i Hudiksvall. Den turnerar runt i Gävleborg våren 2019 och senhösten 2019. I höst går föreställningen också ut på nationell turné med Riksteatern Barn & unga.

”Shakespeares hjärtslag” väcker barnens känslor

Hjärtslagen blir en stadig rytm i Folkteatern Gävleborgs nya föreställning för barn och unga med olika intellektuella funktionsvariationer. På tisdagen var det dags för premiär i Hudiksvall.

RECENSION Shakespeares pjäs Perikles, som ligger till grund Folkteaterns uppsättning ”Shakespeares hjärtslag”, är en ganska snårig historia om en prins som rastlöst reser runt till olika länder. Han tvingas fly från en kung, blir kär i Thaïsa som föder dottern Marina. På ett stormigt hav splittras familjen i död och olycka. Pjäsen är som en saga eller ett mysteriespel med våldsamma ingredienser som incest, mord och prostitution. Men slutet är ljus med en kärleksfull förening av pappa, dotter och återuppstånden mor.

Hur ska då denna historia berättas för barn och unga med olika former av autismdiagnoser?

Om Scen:se-projektets första pjäs, ”Stranden”, utgick från sinnena, med taktila metoder att uppleva vinden, vattnet och olika rörelser, så är ”Shakespeares hjärta” helt inriktad på känslor.

Den engelska regissören Kelly Hunter, som under många år arbetat med teater för denna grupp av barn i framgångsrika Flute Theatre, har här låtit pjäsen bilda berättarfonden för olika scener där de starka känslouttrycken är det bärande.

Det börjar med hjärtslagen, där alla får vara med och slå takten och visa upp känslor som glädje, ilska och förvåning med gester och ansiktsmimik. Några barn är med från start, andra är mer inbundna, tittar bort och reagerar inte. Jag undrar en del över om inte allt tjoande och röriga scenbilder med folk som rullar runt på golvet, upplevs som allt för stökigt. Men jag har förstås helt fel.

Barn som har svårt att uppfatta ansiktsuttryck och samspela med andra, får här vara med om helt nya upplevelser som riktar sig till just dem. Tydliga känslor är lättare att förstå, och att då få spela en farlig pirat som vill döda Perikles, eller vara den som lurar piraten genom att huka sig under hans svärd och sedan skratta i triumf, blir till en verklig teaterupplevelse.

Och visst är det Shakespeares pjäs, här finns det poetiska berättandet i sånger, texter och ramsor, tillsammans med en action-fylld handling. Pjäsen drivs framåt i olika avgränsade scener med tydlig koreografi och känsloutspel. I många av dessa bjuds sedan barnen upp för att göra om samma episod.

Det jag imponeras mest av är skådespelarnas totala närvaro på scenen. De lyckas skapa trygghet i en ovan miljö, tilltalar barnen med deras namn, speglar deras rörelser och uppmuntrar var och en att vara med och leka på scenen.

Det är inte utan att jag känner en tår i ögat när jag ser en flicka, som mest sitter gömd i sin keps med blicken vänd neråt, sakta bli allt mer engagerad, göra handrörelser som hör till föreställningen och till slut även stå på scengolvet och agera tillsammans med skådespelarna.

Rena teatermagin.

Christina Busck